



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αριθμούμεν χρόνον,  
κι' ἔδρα τὸ Πτολεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτά,  
τὸν Ἐτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐπτά Φιλέδρα τοῦ κωλοῦ,  
δίκαις κι' ἔδῳ, δίκαις κι' ἄλλοῦ.

Ἐξακόσια δέκα τρία  
και δανέτου φασαρία.

Ἐτὰ νέα παλληκάρια,  
τοῦ Ναυτικοῦ καμάρια.

Κόκορης λαλεῖ ἴσθιν πλώρη,  
και μ' αὐτὸν πολλοὶ κοκόροι  
σχηκωθήκαν ἴσθι φτεροῦ  
γιὰ ν' ἀλλάξουν τὸν καιρὸ.

Κύττα νεζάτα ποδ περνοῦν,  
κύττα ποιοὶ τὰ κυβερνοῦν,

κύτταξε, Πατρίδα σκλάβδα, παλληκάρια ζηλευτά,  
και τὸ στόμα σου ν' ἀνοίξη και παρηγοριάς νὰ πῆ...  
μὴ δὲν ἐνοίωσαν λαχτάρα μὲς ἰστὰ στήθη των κι' αὐτά;  
μὴ δὲν ἐκλαψαν μὲ πόνο γιὰ τὴν τὸση τὴν ἄντροπή;

Κοκορίκι, Κοκορίκι,  
κι' ἔξω κάθε ρεζιλίκι.

Κοκορίκι, Κοκορίκι... τῶρακι πέφτουμε ἴψηλά,  
κι' ἂν ἴσθι μέρος, ποδ κοκόρια ξεφανίζουμε πολλὰ,  
λένε φρόνιμοι καμπόσοι  
πὼς ἄργει νὰ σημερώση,  
μὰ μὲ τοῦτα τὰ κοκόρια  
ἦλιος γρήγορα θὰ βῆγῃ,  
και θὰ φέξη μὲ πανόρη  
γιὰ τὸ γένος χαραυγῆ.

Τί δὲν ἔλεγαν τὰ δόλια μὲ τὸ κλάμμα των αὐτὸ,  
ποδ βόγγοσε μὲς ἴσθι μαυρο τοῦ πελάγου βογγητό;  
μὰ τοὺς ἔδωσαν μαζὶ των παγωμένα γγραταιὰ  
νὰ τοὺς σβύνουν τὴν φωτιά.

Φασουλῆς και Περικλέτους,  
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ρίχουν ἀμείως μὲ βολὴ και πᾶσι σὶ μὲ στήγη  
κι' ὁ Ναύαρχος τοὺς λέγει:

εμπράθο, καλά σκοπεύετε, κι' εἰς ἄλλα μεγαλύτερα,  
ἐν τοῦτοις ἴσθι δυνατόν νὰ πᾶρη και μακρύτερα,  
κι' ἂν ὁ κοντὸς δὲν ἔπεισε γιὰ τοῦτο μὴ σὰς μίλη,  
κι' ἀγάλη! ἀγάλη! κάνουνε τὴν ἀγουριὰ μίλι.

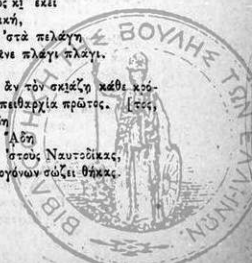
Φ. - Ἀνάγνωσμα μακρυτιῶν, ποῦ θὰ διασκαδέσθης  
μὲ τοῦ Ναυάρχου τοῦ κλεινοῦ τὰς διαφόρους δράσεις,  
και μετ' ἑμοῦ θ' ἀναφανῆς, ὡ βέρος τῆς ἀρούρης,  
εχαριτωμένος Ναύαρχος ὁ κύριος Σαχτούρης.».

Χαριτωμένος Ναύαρχος, ποζάτος γαυριῶ,  
κι' εἶδε μεγάλας συμφοραῖς κι' ἡ Δεπτοκαρδιά,  
κι' ἔλοι φωνάζουν πὼς κι' ἐκεῖ  
καταδύσασθ' ἡ Ναυτικὴ,  
και πρόγονοι πυρπολητὰι βουζῶν ἴσθι πελάγη  
και χαριετοῦν τὸν Ναύαρχο και πᾶνε πλάγι πλάγι.

Σὰν τερπικίρεκους βροντῶν  
ρημαίει προκυμαίαι,  
και βομβαρδίζει τὸν κοντὸν  
μὲς Τουρκικῆς σημαίας.

Κι' ἂν τὸν σκιαζῇ κάθε νέρος, κι' ἂν τὸν σκιαζῇ κάθε κρό-  
δλα κι' δλα, Περικλίτο, μὰ ἴσθι πειθαρχία πρώτος. ἴσθι,  
Θελεῖ τὸν Ἀντωνιάδη  
μὲς ἀπὸ τὸν μαῦρον Ἄδῃ  
ἄρον ἄρον νὰ τὸν στείλῃ και νεκρὸν ἴσθις Ναυτοίκαας,  
αὐστηρὸς ἴσθι πειθαρχίαν, ποῦ προνόμων σώζει θῆκα.

Ἐμπρός, φωνάζει, βρε παιδιὰ,  
νὰ δειξῶμε κι' ἡμεῖς καρδιά,  
κτυπάτε, παλληκάρια,  
νὰ πᾶσουν τὰ κοντάρια.



Μάχε ροϊκὸ καὶ τύχη, ποῦ δὲν ἴπῃε νὰ τὸν εὖρη,  
 ἄλλως τότε ποὺς εἰδέουσι  
 ἂν τὸ θυμὰ τοῦ πολέμου καὶ νεκρὸ, βρῆ Περικλίτο,  
 δὲν τὸ βάζαν ἔστο μουκεῖτο.  
 Δὲν ἔμπορεῖ τοῦ κεφαλήσου σου, Περικλίτο μου, νὰ κάρης  
 κί ἔπως ὅπως νὰ πιδάνης,  
 ἐπειδὴ κανένας τότε πειθαρχῶν δὲν σ' ἐξυμνεῖ  
 κί ὁ Σαχτούρης πεθαμένο σὲ καθίζει ἔστο σκαμνί,  
 καὶ νεκρὸ τῆς πειθαρχίας τὰ καθήκοντα μαθαίνεις  
 κί ἄλλη μὴ φορὰ πεθαίνεις.

Πειθαρχία, πειθαρχία, κί ἄκρα συντηρικότης,  
 τοῦτο νάχῃ μίς ἔσὸν νοῦ τοῦ καθὲν νίος πατριώτης,  
 κί ὅταν λείψῃ ἡ πειθαρχία  
 τότε μακρὴ δυστυχία,  
 τοὺς σκάνους δὲν βομβαρδίζεις,  
 σὲ σακκιά δὲν ρίχνεις μπάλα,  
 δὲν κολώνεις, δὲν ποδίζεις,  
 δὲν τὸ βάζεις ἔσῃν πληλάλα.

Ναύαρχος χαριτωμένος,  
 ποῦ τὸν ἔτραξε τὸ γένος.  
 Μὴ Ναυμάχος σὴν καὶ τούτους νία τύχη θὰ μὰς φέξη,  
 ἔναν κί ἔναν, Περικλίτο, μὰς τοὺς ἔχανε διαλέξει,  
 κί ὅταν κέποιος, ὅπως λέγουν, ἔνευ ἐντολῆς καὶ μόνος  
 ἴπῃε κί ἔκαψε τὰ ρίστα τῶν τροφῶν τοῦ Πλαταμώνος,  
 ὁ Σαχτούρης θυμωμένος καὶ κτυπώντας τὸ κεφάλι  
 λέγει τότε πὺς ἔκρινος τὸν ἰσχυγὸς καὶ πάλι,  
 βρῆ παιδιὰ, μὴν κένετ' ἔτσι, μὴ τὴν σύγχυσι θὰ πάθω,  
 καὶ θὰ μείνετε μονάχοι νὰ ψαρεύετε ἔσῃ Σκιάθω.

Τὶ Ναύαρχος ἀληθινὰ,  
 δὲν ἔχει ταίρι πουθενά.  
 Ἐρῆνὴ πάππου εὐκλεῶν ἀντάξιός καθ' ἑλα,  
 τοῦ λὲν πὺς Τούρκων δίπλα τοῦ περνοῦν τορπιλοβόλα,  
 κί αὐτὸς τὰ κοπιμμένα τοῦ ἑστούς Τουρκαλάδες στέλλει  
 καὶ δαμαλάκι θέλει.

Ἐλάτε νὰ τὸ στρώσωμε, ζεῦσι, ζῶη καὶ κότα,  
 κί ἀπῆστε τὰ μπουρλότα.

Ἦλθε Μεγάλο Σάββατο καὶ τῆς Λαμπρῆς βραδύα,  
 δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα μὰς ὁ πόλεμος, παιδιὰ,  
 κί ἂν νικημένοι ἔφυγε κί ὁ κραταιὸς ὁ Πέρσης,  
 ὅμως ἡμεῖς δὲν ἤλθαμε γιὰ πόλεμο ἔσ' ἀλήθεια,  
 καὶ μῆτε γιὰ νὰ κἀνωμε πολεμικὰς ἐγέρσεις  
 καὶ κλισίαι καὶ γυμνάσια καὶ τίτοια κολοκύθια.  
 Ἐμεῖς ἰδῶ δὲν ἤλθαμε παρὰ νὰ χορσούρωμε,  
 κρέμα ποῦ καὶ λαλούμενα δὲν ἴπῃραμε μαζί  
 νὰ μὰς βαροῦνε τὸν συρτὸ κί ἡμεῖς νὰ τὸν χορσούρωμε,  
 κί ἄς πάη τὸ παληράμελο κί ὁ Στόλος μὰς νὰ ζῆ.

Τοῦ Στόλου μὰς τὰ κάρβουνα λέτε πὺς εἶναι σκόνη,  
 μὰ μὴ σὰς μέλλω, βρῆ παιδιὰ, καθεὶς ἄς ξεφαντώνη,  
 καὶ μόνο καρβουνοσκονὴ θῆανει καὶ περισσεύει  
 καὶ τώρα φύλλους ἔσ' ἄχυρα κανένας μὴ γυρεύη...  
 δὲν ἤλθαμε γιὰ νῆραβαλα, μὴδὲ γιὰ ναυμαχία,  
 παρὰ γιὰ πειθαρχία.

Σῆμα, καυμένη Ναύαρχε, τὸ ρίσκο σου νὰ πάρης,  
 ἔσῃ Πλαταμώνος τὸ μαντρί νὰ ρίξῃ κί ὁ «Κανάρης».  
 Γεῖά σου καὶ σὺ, καλότυχο  
 τῆς Μοίρας μὰς καράβι,

ρίξτε τὸν μαντρότοιχο  
 γιὰ νὰ χαροῦν οἱ σκλάβοι.

Νὰ τοί...τὴν μάντρα πυρπολεῖ,  
 ρίχνει δὲθ μπαταρίας,  
 μὰ δὲν ἀστόχησε βολὴ  
 καὶ κένει φασαρίες.

Κυττάζετε, κυττάζετε, πὺς πῆν ἡ μάλας ἴση...  
 καλὰ διασκεδάσωμε, ψυχὴ μου ἔσῃ Πατήσο!  
 Ζήτω κί ἔκινου τὸ λοιπὸν, ζήτω καὶ τοῦ Κανάρη,  
 ζήτω κί ἡμένα, βρῆ παιδιὰ, ποῦ τοῦπα ν' ἀμολάρη,  
 κί ἔγω μὴ τίτοισαν ὄρεξ; καὶ τίτοισαν εὐθυσία,  
 ποῦ μουχρετ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ ρίξῃ κί ἄλλη μία.

Ἐπειὸ κάτω τὸ μαντρί,  
 κί οἱ παλῶ-Τουρκαλάδες  
 τὴν ἐξανέπαθαν χοντρή  
 καὶ θάβρουνε μεπλάδες.

Τηλεγραφήματα καθεὶς  
 συμβολικὰ νὰ στείλῃ,  
 καὶ ἔστο Παλάτι παρυσθὺς  
 τὰ νία ν' ἀναγγεῖλη.

Νίκη καὶ πάλιν μεθ' ἡμῶν,  
 τρανταχὸς κί ἔξη,  
 Κεραμπουροῦ καὶ Πλαταμῶν,  
 ἄμάν, Χριστὶ, κί ὁς φέξη.

Μάντρα περμένη κατὰ γῆς,  
 τρέχει νερὸ στ' αὐλάκι,  
 κί ὁ Ναύαρχος μαστὸς ὄργῃς  
 γυρεύει δαμαλάκι.

Μπάρκο προχθὲς ἐπίρας, ποῦ τρεῖς ἀναθεμάτο,  
 κί ἰγὼ τοὺς εἶπα—βρίσκετε τὸ μπάρκο, βρῆ παιδιὰ;  
 θαρρὼ πολεμοφόδια πὺς βρῖσκεται γιμάτο,  
 μὰ μὴ γιὰ τοῦτο βγάλετε καθόλου ταμουδιὰ.

Κάνετε πὺς δὲν βλέπετε,  
 κανεὶς μὴν τὸ κιαλάρη,  
 κί ἔσῃ το σὴν δὲν ἔντριπεται  
 κοντὰ νὰ βολτατζάρη.—

Ὁ Ναύαρχος παραφουῖ,  
 τρέχει φαλλιδ' ἡ γλώσσα,  
 καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ  
 τὰ βρῖσκει πεντακόσα.

Πενήντα πέντε καὶ μισὸ, καθίνας μὰς συγχαίρει,  
 τί ἔπρεψε κί ὁ Πλαταμῶν μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.  
 Τουρκάλαις ἔσπιστώθηκαν, δὲν βρῖσκου ἀχυρῶνα,  
 εἶπαν καὶ Τσιγγανόκαστρο πὺς λὲν τὸν Πλαταμῶνα,  
 κί ὁ Ναύαρχος σὴν τόμαθε ἴπῃε φωτιὰ κί ἄγρια  
 κί ἔσκουσε νύκτα μίρα:

Ἰπῃρα τὸ Τσιγγανόκαστρο, κί ὁ κόμος ἔμπρὸς μου σκίφτη,  
 κί ἑλοῦραξαν Ἀτσιγγανοί, Τουρκόγυφτοι καὶ γύφτοι.

Κακὴ τοὺς βρῆκα συμφορὰ,  
 πέντε καὶ πέντε δέκα,



κι' άπίεβαλε φώς φανερά  
Τουρκόγυφτου γυναικά.

Τούρκοι 'φανήκανε... πώ ! πώ !  
Θιούλητ μου, τί νά τούς πώ ;  
Τρέμ' ή φωνή 'στά χείλητ μου  
και τά μαλλιάτ μου σίρω,  
και πέρτει τó μαντύλιτ μου  
και σκούωτ και τó πέρνω.

'Αμάν, μη βομβαρδίσαιτε,  
σταθήτε, μήν κτυπάτε,  
κι' έλοταχώς ποδίσαιτε  
'σ'η Σκιαθό νά μη πάτε,  
και μ' έπισαι μεράκι  
νά φρώ μοσχαραάκι.

'Ήρα τó Τσιγγανόκαστρο, δέν θέλω τίποτ' άλλο,  
κι' ιδώ δέν ήλιθα, τζόγιατ μου, με Τούρκουτ, νά τά βάλω,  
σασιζέι με τó θάρροτ μου καθίνας μπουνταλατ,  
τό φέρτετ μου τó δυνατó μανδρότοιχοιτ και σάκκοιτ,  
ό Κόκορητ μου 'φάνηκε Τακούσητ Τουρκαλάτ  
και τó λειρίτ του Κόκορητ τó 'π'ρα γιά φεσαάκι.

«Πώς ή καρδίτσα μας κτυπά,  
ματ τουφεκούν οι σκούλοι,  
και βλέπω ββήι τόν παππά,  
τόν ούρανό σροντύλι.»

Πολλά τηλεγραφήματα, συμβολικά βεβαίωσ,  
έστειλε πρós τ' Ανάκτορα, τó λέγει κι' ό Κωβάτοσ,

γιά τήν δραστηριότητα τήσ Μοίρατ και τήν όρασιν  
και τήν θερμήν του κι' εύτομον και δραστηριάν κρῆσιν.

Τί Μοίραρχοσ άληθινά !  
δέν έχει ταίρι πουθενά !  
Σήκω, κύρ Μοίραρχε, νά 'όησ τήν θάλασσα γρῆλι,  
καιρόσ νά ξεκινήσωμε κι' άργήσωμε πολύ.  
Μή με ξανασυγχίζετε, κι' άν είναι καλωσύνητ,  
μπουνάτσα και γαλήνητ,  
νά πάτε τó κατástρωμα νά πλύνετε ξανά  
κι' άπλώσατε τά ρούχα σας και λίγο τραχανά.

Μή με παρασυγχίζετε, κι' εύθιτ μετά τó δείπνο  
νά πάτε 'σ'την κοκίτα σας νά πάρετ' έναν ύπνο,  
κι' όταν ιδώ πώσ έφθασε καιρόσ γιά πατατρέκα  
και γιά ρουφεύ λά βράκα,  
τότε θάβθώ μονάχοσ μου νά σας ειπώ εζυπναιτε  
κι' άίρα κοπανάτε,  
νά φύγωμε 'σ'η Μπαρμπαραά, φουριζά μου ναυτόπουλα,  
κι' άλλέρ μπαλιέρ, ζιφιτ μαλιέρ, νά φέρωμε σκλαδόπουλα,  
κι' άφου κι' εκεί, μωρέ παιδιά, πάσση λίγοσ χρόνοσ,  
πάλλιν ιδώ ποδίζομε  
και ξαναβομβαρδίζομε  
τό χαλασμένο τó μαντριτ του φωρο-Πλαταμώνοσ.

Ζήτω και κόντρα ζήτωτ μου, του Σιεύμορητ γιοζουα,  
καλή 'λαμάδα σήμερα και ξαναπλώσατε ρούχα.  
Παιδιά, άν θηλιτε πόλεμοτ μαζί με τόν Σουλτάνο,  
'ρωτήσατε τόν Μοίραρχο, τόν γίρο καπετάνο,  
σουπτα ζιστή δέν έφαγα, κρύο πιστό δέν ήπια,  
και κάστρο κάστρο 'πήγατσα κι' έμεινατ δια τρύπια.

Παιδιά μου, πᾶν τὰ χωράτα... παιδιά μου, πᾶν τὰ γέλοια,  
καὶ τώρα πλῆρη βάλουμε κατὰ τὰ Δαρδανέλια,  
κι' ἂν λειψῶν καὶ τὰ κάρδουνα θ' ἀνοιξάμε πανιὰ  
κι' ὄρα μίς 'στὸν ντουμπά,  
τὸν παπαρίγο γρήγορα, τὸν ὑποῦντρο, τὸ πινὸ,  
καὶ μίσα 'στοῦ Τσανκαλι θὰ πάμε τὸ στενὸ.

Τρίματα, Τούρκοι, τρίματα... κι' ἂν δὲν μὰς πιάση μπόρα,  
τῆς ψεύτικας ἀρμάδες σας θεὸς 'σχωρίσει τώρα.  
Προσμένετέ με κι' ἔρχομαι, σὸ φουτὸ θὰ σὰς σταίλω  
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ξύλο.

καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς ἂν βάλει παντιέρα  
θὰ κυματίση γρήγορα μαζὶ σας 'στὸν ἀέρα.  
Τῆς μπουκαπόρταις ἀνοίξα, μπάμ μπούμ ἀπάνω κάτω  
καὶ μ' ἕνα μπλόμυ 'στὸν πάτο.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγαιναν ἑμπρός κι' ὁ Πόντος τοὺς λικνίξει  
ὁ Ναύαρχος μωγιόστηκε καὶ τίποτα ξεφωνίξει:  
ἐέρχεται, νάτος, ἐρχεται... ποῖος ἐρχεται, πατέρα;  
βλίπω τὸν Μίση κι' ἐρχεται, τὸν προμερὸν ἀέρα,  
ἔβηκε κι' ὁ Μίσης τὸν καιρὸ νὰ 'βῆ κι' αὐτὸς 'στὴ μίση  
σὰν νὰ μὴ θίλ' ἢ μοῖρα μου νὰ κάψω μῆτε φῆσι.

Γὰ τὴν Ψαθούρα γρήγορα κι' ὕστερα γιὰ τὴν Σκιάθο  
καὶ πῶς ἀρμάδες καίονται φαρὶ θὰ σὰς τὸ μάθω.  
Ντακάπο τὸ καθήκον μὰς 'στὴ Σκιάθο μὰς καλεῖ,  
κι' αὐτὸς ὁ Μίσης, βρὶ παιδιὰ, μ' ἐσύγγυσε πολὺ,  
τραβῶ καὶ πάλι τὰ μαλλιά, μὰς ἔκοψε τὸν βῆχα,  
μὲ τὰ μαλλοτραβήγματα δὲν θὰ μοῦ μείνῃ τριχα.

Τί Ναύαρχος ἀληθινά!

δὲν ἔχει ταίρι πουθενά.

Δὲν ξέρω, Περικλίτο μου, πῶς νὰ τὸν ἐξιμνήσω,  
μὲ πέντε μίλια πάει μπρᾶς, μὲ χίλια πέντε 'πίσω,  
ἤρωσιμὸς ἀκούραστος, ποῦ μὰς στείμῃ δὲν πέφτει,  
ἔλαγε καὶ τάσταια του μὲ τόση νοστιμάδα,  
κι' ὅποταν ἔκυριευσε σὲ κάμπο μέρους νίφει  
θαυμάζω πῶς δὲν 'πρόσταξε ν' ἀλείψω τὴν ἀρμάδα,  
γιὰ νὰ ποδίξη πρὸ πολὺ  
νὰ μὴ τὴν φθάσῃ μὲ βολή.

Τί Ναύαρχος ἀληθινά!

δὲν ἔχει τώρα πουθενά.

Καὶ ξινόμαστος σὰν ἔτραγες ρορούς καὶ σιναγρίδες  
λένε πῶς εἶχε, Περικλῆ, τὰ μάτια του γαρίδες,  
μὴν τοῦ γαρίσουσε κρυφὰ τῆς ἀδειναιῆς τῆς μπάλας  
καὶ τοῦ σκαρόσουσε ντραβῆλα καὶ συμφορὰς μεγάλας.  
Νυχθημερὸν τὸν ἀνθρώπο τὸν σύγγυχαν μὲ τίποτα  
καὶ τοῦβῆζαν σελκίτζια,  
καὶ μόνον μὲ τὸ πῶσιμα κι' ὅταν ὀπίσω στρέφῃ  
κάερι 'λιγάκι κίερι.

Ναύαρχί μου, σὲ φιλῶ,  
ζήτω, ζήτω σου, κι' ὀυρρά!  
πῶσιμα καὶ 'στὸ γιζλὸ,  
πῶσιμα καὶ 'στὴν ξηρά.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο, τοῦτο μόνη προσταγὴ  
καὶ σὲ θάλασσα καὶ γῆ.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο, κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον  
μίσω κτύπων, μίσω βρόντων,  
δαμαλάκι, χῆνα, πάπις,  
κι' ὄλα Μπάρμπ' Ἀλίξη χάπις.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο... Νίκη γύρω μας χορεύει  
μὲ πυρπολητοῦ ὄαυλι,  
κι' ἄλλα μὲν βουλαὶ Λεβιὴν κι' ἄλλα Θόδωρος κλεῖνει,  
κι' ἄλλα Ναύαρχος κι' Ἀυλή.

'Όμως κι' ὁ Καρακατσάνης γιὰ νὰ κέρη χωράτα  
τὸν Ματθιόπουλο 'ρωτᾷ:  
εἶδες Τούρκους;... εἶδες Τούρκους, μὰ σὰν ἔμπαιναν 'στὸ Βάλι  
κι' ἔγιλούσαν μὲ τὸ Στόλο.

Καὶ γελώντας εἶπαν ὄλοι:  
'πῆγατε ποτὶ 'στὴν Πόλι;  
ἴδατε νὰ τρῶν κίμαπτι;  
ἴδατε καὶ τὸν Ἀράπη;  
ἴδατε καὶ τὴν Γκαμῆλια;  
'φάγατε καὶ σῦκα μῆλα;

'Μίλησαν κι' οἱ συνήγοροι,  
βροντώντας, λαῦροι, γρήγοροι,  
κι' ἔπιασαν ὁ' Δίκη  
κι' ὁ Κόκορης παρδίει.

Ζήτω λοιπὸν, καὶ κάνειτε τοῦ Κόκορη τραγουδι  
νὰ συγχυθεῖν οἱ Ναύαρχοι, ποῦ σκιάζονται τὸν Μίση,  
κι' εἶπα κι' ἰγῶ, βρὶ Περικλῆ, μὲ τὸν μικρὸ Λυκούδη:  
εἰπῶς ἤθελα νὰ μ' ἔβαλαν 'στοῦ Κόκορη τὴν θίασ,  
κι' ὁ Πρόεδρος μοῦ 'ῶνάει μίς 'στῶν φωνῶν τὸν σάλο:  
εἰτὴν ὀρεῖξί σου φουλάε 'στὸν πόλεμο τὸν ἄλλο.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χορεύοντας πηδοῦν  
κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Κόκορης ἐλάλησε,  
μαῦρη ρόγα γαμάλις,  
μαῦρη καὶ φουκακαρη,  
Ναύαρχο κατγροῖ.

Κόκορης νυχάτος,  
νυχοποδάτος,  
τρίχει, κακαρίσει,  
καὶ τρανοῦς συγγίξει.

Κυνηγῶ μὲν Ἀλεπού,  
καὶ γιὰ πάντα τοῦ λοιποῦ  
τὴν ἀρίτει κολοβή,  
καὶ τοῦ λίν εὐάν εὐοῖς.

### Πᾶσι δικαστοῦ, δὲνως ἀγαστοῦ.

Καὶ τὸν Ἐρέτη Ρεθλῶ, τὸν Δικαστὸν στολιδῆ,  
τῆς σοδαρῆς τῆς Θιμιδὸς τὸν πῆρε τὸ φαλλιδῆ,  
κι' ὁ Θεωρῆς χαρούμενος φωνάζει ἑμπράδο μπράδο,  
ποῦ 'πάφατε, μορὲ παιδιὰ, καὶ τοῦτον τὸν Ἐρέτη,  
γιὰτὶ κι' ἐκεῖνος τάβαλε μ' ἐμὲ τὸν γέρο-Κάδο,  
καὶ τοῦτρεπε τῆς παύσεως νὰ νοιώσῃ τὸ σκελίτιο.

Ἐς συνιστῶ θερμῶτα πρὸς τὸ κοινὸν συμπερὸν  
μεγάλων Περιοδικῶν ἐκ τῶν σπουδαιότερων,  
πολιτικῶν, ἱστορικῶν, κ' ἱατρικῶν ἐν γένει,  
τὸν Ἰταποκράτην Δημάδη, ποῦ 'στὸ Παρίσι βγαίνει  
καὶ Γαλλοῖσι συγγράσεται, συντάσσει δὲ κι' ἐκδόσης  
ὁ Λαγυδιῶν κ' ὀνομαστῆς Ἀσκληπιῶδης πρᾶσις.

Συνιστῶ τὸν Ἐπιτοπῆρα, νῆον φίλλον μετ' εἰκόνα,  
κάθε δεκαπέντε ἴριμα μὲ φουὰ θὰ βραίνῃ μόνον.

Ἐγγενίς τῆς Ζωγράφου Διαγῆματα βροδέει,  
σύντομα κ'ι τελευτᾷ.